

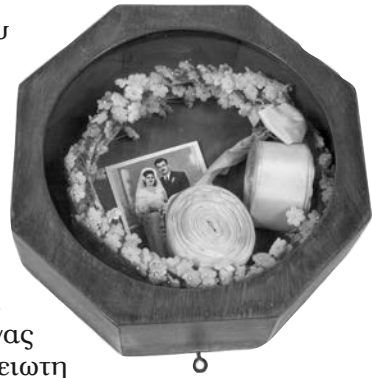
Η στεφανοθήκη

της Άρτεμης Εισοδίου

Πάντα θυμάμαι τα στέφανα του γάμου των γονιών μου Ευδοκούλλας Αθανασιάδη και Αντρέα Φιλιππίδη, και οι δυο από την Κυθρέα, πάνω από το συζυγικό κρεβάτι να στέκονται περήφανα μέσα στην εξάγωνη ξύλινη στεφανοθήκη, αναλλοίωτα με την πάροδο του χρόνου. Υποθέτω ότι θα ήταν εκεί όλα τα 65 χρόνια του έγγαμου βίου τους. Για τους γονείς μου ήταν το σημάδι της ένωσής τους. Και στην ίδια ευλογημένη αυτή στεφανοθήκη η οκταήμερη φωτογραφία του γαμπρού και της νύφης να αντικρύζουν το φακό γιομάτοι αισιοδοξία και όνειρα για την κοινή ζωή που μαζί μόλις άρχιζαν.

Ταιριαστό ζευγάρι η μάνα και ο πατέρας που αυτά τα στέφανα ένωσαν με τις ευλογίες των ιερέων της εκκλησίας του Αγίου Ανδρονίκου και έχοντας γύρω τους 64 «κουμέρες» και άλλους τόσους κουμπάρους. Τα ονόματά τους φαίνονται ακόμα, όπως οι ίδιοι ιδιοχείρως τα έγραψαν, πάνω στις άσπρες κορδέλες που βρίσκονται τυλιγμένες και συντροφεύουν τα στέφανα.

Δυο εντελώς διαφορετικοί χαρακτήρες η μάνα και ο πατέρας, που όμως έτσι συμπλήρωναν ο ένας τον άλλο, ένα ζευγάρι που το ένωνε μια ατέλειωτη αγάπη και εκδηλώνονταν σε όλες τις φάσεις της ζωής τους.

Πολλά και ανάμεικτα συναισθήματα και δύμησες κατακλύζουν την ψυχή μου σαν κινηματογραφική ταινία ζωντανεύουν στιγμές: στιγμές ξεγνοιασιάς, αγάπης, ευτυχίας αλλά και ευγνωμοσύνης για αυτούς τους δύο ευλογημένους ανθρώπους που στάθηκαν φάρος και πρότυπα αξιών στις ζωές των παιδιών τους.

Τη μετοίκησή τους μαζί με τα τρία παιδιά τους στην Παλουριώτισσα στο διώροφο μεγάλο σπίτι μας. Με κήπο, αυλή και δέντρα, λεμονιές, ελιές, όπως και στην Κυθρέα τους. Και τα Σαββατοκυριάκα και μεγάλες περιόδους του φθινοπώρου και του χειμώνα αναγκαζόταν να βρίσκεται στην Κυθρέα για να βοηθά τη μητέρα μου στη συγκομιδή των προϊόντων από τα χωράφια και τα περβόλια μας. Και εμείς τα μικρά, να τιτιβίζουμε χαρούμενα, σαν πουλιά, ευτυχομένα για το συναπάντημα με τα αγαπημένα ξαδέλφια μας.

Και τα μετέπειτα δύσκολα χρόνια μετά το 1974 όταν το πατρικό σπίτι στη Λευκωσία γινόταν προσωρινός σταθμός και μιά αγκαλιά για τους αγαπημένους συγγενείς που έφυγαν κυνηγημένοι. Ένα σπίτι που θα φιλοξενούσε και θα γινόταν το δεύτερο σπίτι της υπερήλικης γιαγιάς Αρτεμισίας Αθανασιάδη όταν εκδιώχθηκε από το σπίτι της. Αρκετά χρόνια μετά το σπίτι να πλημμυρίζει με φωνούλες και τους γονείς μου να παίζουν το ρόλο όχι μόνο των παππούδων αλλά και των γονιών στα εγγόνια τους.